

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Ministerstwo Sprawiedliwości, www.gov.pl/sprawiedliwosc [Translation already published on the official website of the Polish Ministry of Justice]. Permission to re-publish this translation has been granted by the Polish Ministry of Justice for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC

© Ministerstwo Sprawiedliwości, www.gov.pl/sprawiedliwosc [Tłumaczenie zostało już opublikowane na oficjalnej stronie Ministerstwa Sprawiedliwości]. Zezwolenie na publikację tego tłumaczenia zostało udzielone przez Ministerstwo Sprawiedliwości wyłącznie w celu zamieszczenia w bazie Trybunału HUDOC

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA
CZWARTA SEKCJA

SPRAWA BARANOWSKI przeciwko POLSCE

(SKARGA nr 39742/05)

WYROK

STRASBURG

2 października 2007 r.

OSTATECZNY

02/01/2008

Wyrok ten stał się ostateczny zgodnie z warunkami określonymi przez art. 44 § 2 Konwencji. Wyrok może zostać poddany korekcie wydawniczej.

W sprawie Baranowski przeciwko Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja), zasiadając jako Izba w składzie:

Pan Nicolas Bratza, *Przewodniczący*,

Pan J. Casadevall,

Pan G. Bonello,

Pan K. Traja,

Pan S. Pavlovski,

Pan L. Garlicki,

Pani L. Mijović, *sędziowie*

oraz Pani F. Araci, *Zastępca Kanclerza Sekcji*,

obradując na posiedzeniu zamkniętym 11 września 2007 r.,

wydaje następujący wyrok, który został przyjęty we wskazanym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 39742/05) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej wniesionej do Trybunału w dniu 31 października 2005r. na podstawie art. 34 Konwencji o Ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („Konwencja”) przez Pana P. Baranowskiego („skarżący”), reprezentowanego przez Pana J. Brydaka - prawnika praktykującego w Warszawie.

2. Polski Rząd („Rząd”) reprezentowany był przez swojego pełnomocnika, Pana Jakuba Wołosiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. Dnia 6 czerwca 2006 r. Trybunał wydał decyzję o zakomunikowaniu skargi Rządowi. Zgodnie z Artykułem 29 ust. 3 Konwencji Trybunał zdecydował o łącznym zbadaniu meritum i dopuszczalności skargi.

FAKTY

I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY

4. Skarżący urodził się w 1975 r. i mieszka w Kamińsku.

5. W 2001 roku policja prowadziła operację, której celem było rozbicie kilku zorganizowanych grup przestępczych, działających zarówno w Warszawie, jak i jej okolicach i zajmujących się kradzieżą luksusowych samochodów z zamiarem ich sprzedaży w państwach byłego Związku Radzieckiego. Takich

grup było około pięciu. Grupy te ściśle ze sobą współpracowały oraz były ściśle powiązane z najniebezpieczniejszymi polskimi zbrojonymi grupami przestępczymi: mafią pruszkowską i mafią wołomińską.

6. Dnia 18 grudnia 2001 r. skarżący został zatrzymany pod zarzutem założenia oraz kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, która dokonała wielu napadów rabunkowych ze szczególnym okrucieństwem, wielu kradzieży oraz dopuszczała się paserstwa ukradzionych dóbr. Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2001r. Sąd Rejonowy w Warszawie zastosował wobec skarżącego tymczasowe aresztowanie.

7. W tym czasie Prokurator Okręgowy w Warszawie prowadził śledztwo w stosunku do ponad pięćdziesięciu innych członków wspomnianej powyżej grupy przestępczej. Wobec 42 z nich stosowano tymczasowe aresztowanie. Postępowanie było skomplikowane oraz czasochłonne, z uwagi na fakt, że grupy przestępcze współpracowały ściśle z wieloma osobami, które musiały zostać przesłuchane przez prokuratorów, na przykład m.in. nabywcami skradzionych dóbr, osobami ukrywającymi ukradzione samochody lub osobami monitorującymi samochody, które miały zostać ukradzione.

8. Ponadto, prokurator wszczął śledztwo przeciwko kilku funkcjonariuszom Policji z Warszawy oraz okolicznych miejscowości pod zarzutem korupcji oraz udzielaniu pomocy członkom grup przestępczych w obchodzeniu prawa.

9. Dnia 5 grudnia 2002 r. do Sądu Rejonowego w Warszawie został wniesiony akt oskarżenia przeciwko skarżącemu i 59 współoskarżonym (członkom pięciu współpracujących ze sobą grup przestępczych). Materiał dowodowy obejmował 99 tomów akt. Skarżący został oskarżony o założenie oraz kierowanie grupą przestępczą, dokonanie wielu napadów rabunkowych, dokonanie serii kradzieży oraz paserstwo ukradzionych dóbr na dużą skalę. Grupa przestępcza, której przewodził skarżący, była znana z brutalności i bezwzględności oraz z nielegalnego handlu bronią palną.

10. Pierwszy termin rozprawy przed Sądem Rejonowym w Warszawie miała miejsce w dniu 6 stycznia 2003 r., kolejne w dniach: 23, 30 maja, 23, 24 czerwca, 1, 4, 7, 8 lipca, 13, 18, 22, 25 sierpnia, 5, 12, 15, 19, września, 10, 20, 21, 23, 24, 31 października, 17 listopada, 5, 22 oraz 23 grudnia 2003 r.; 5, 26 stycznia, 16, 17, 19, 20 lutego, 8, 9 marca, 1, 9 kwietnia, 14, 18, 21, 25 maja, 3, 7, 14, 23 czerwca, 5 lipca, 10, 25, 31 sierpnia, 3, 6 września, 7, 8, 15 października, 2, 9 listopada, 7, 8, 10, 13 oraz 18 grudnia 2004 r. W sumie przed Sądem Rejonowym miało miejsce sześćdziesiąt terminów rozprawy.

11. W trakcie postępowania Sąd Rejonowy zbadał obszerny materiał dowodowy, zarządził sporządzenie opinii biegłych z zakresu medycyny odnośnie do stanu zdrowia psychicznego oskarżonych oraz z zakresu daktyloskopii, przeprowadził wywiady środowiskowe w sąsiedztwie

poszczególnych oskarżonych, oględziny miejsc popełnienia przestępstw oraz garaży, w których przechowywano skradzione samochody, a także dokonał oceny stanu majątkowego oskarżonych. Postępowanie obejmowało materiał dowodowy w postaci przesłuchań znacznej liczby świadków i pokrzywdzonych oraz jednego świadka koronnego.

12. Tymczasowe aresztowanie skarżącego było kilkakrotnie przedłużane przez Sąd Rejonowy na wiosek Prokuratora Okręgowego w Warszawie. Postanowienia takie zostały wydane *inter alia* w dniach 15 marca, 17 czerwca, 13 grudnia 2002 r., 12 grudnia 2003 r., 6 marca, 22 czerwca, 28 września, 5 listopada 2004 r., 16 marca, 15 lipca oraz 30 września 2005 r. W swoich uzasadnieniach sąd podkreślał, że istniało duże prawdopodobieństwo, iż skarżący popełnił zarzucone mu czyny, co zostało potwierdzone w szczególności zeznaniami świadka koronnego oraz wyjaśnieniami współoskarżonych. Sąd stwierdził, że występowało uzasadnione ryzyko, że skarżący będzie manipulował dowodami, biorąc pod uwagę, że miał bliskie powiązania z innymi współoskarżonymi oraz że kierował grupą przestępczą. W tym względzie sąd wskazał, że skarżący usiłował przemyścić nielegalną korespondencję poza zakład karny. Sąd odniósł się również do czynności procesowych, które już zostały przeprowadzone oraz w sposób szczegółowy wskazał dowody, które dopiero mają zostać zebrane. W rezultacie sąd zdecydował, że koniecznym było odseparowanie skarżącego od innych podejrzanych, świadków oraz jeszcze niezabezpieczonego materiału dowodowego. Sąd odniósł się również do poważnego charakteru zarzutów postawionych skarżącemu oraz surowości grożącej mu kary. Żadne wyjątkowe okoliczności nie przemawiały za uchyleniem tymczasowego aresztowania.

13. Skarżący odwołał się od kilku ze wskazanych powyżej postanowień.:

- jego zażalenie z dnia 23 grudnia 2002 r. na postanowienie z dnia 13 grudnia 2002 r. nie zostało uwzględnione przez Sąd Rejonowy w Warszawie postanowieniem z dnia 13 stycznia 2003 r. Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy w dniu 4 marca 2003 r. ;

- zażalenie z dnia 22 grudnia 2003 r. na postanowienie z dnia 12 grudnia 2003 r. zostało oddalone przez Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 6 lutego 2004 r.

- zażalenie z dnia 23 grudnia 2004 r. na postanowienie z dnia 18 grudnia 2004 r. zostało oddalone w dniu 18 stycznia 2005 r.

- zażalenie z dnia 28 lipca 2005 r. na postanowienie z dnia 15 lipca 2005 r. zostało nieuwzględnione przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 23 sierpnia 2005 r.

14. W okresie od 30 lipca 2002 r. do 26 stycznia 2004 r. skarżący odbywał karę pozbawienia wolności wymierzoną w odrębnym postępowaniu wyrokiem

WYROK W SPRAWIE BARANOWSKI PRZECIWKO POLSCE

Sądu Rejonowego w Warszawie z dnia 17 kwietnia 2001 r.

15. W dniu 18 grudnia 2004 r. Sąd Rejonowy wymierzył karę pięćdziesięciu współoskarżonym. Skarżący został uznany za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i skazany na karę siedmiu lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 20.000 polskich złotych (PLN). Wyrok wraz z pisemnym uzasadnieniem został doręczony obrońcy skarżącego w bliżej nieokreślonym dniu w listopadzie 2005 r.

16. Obrońca skarżącego w dniu 5 grudnia 2005 r. wniósł apelację od wyroku.

17. W dniu 9 stycznia 2006 r. skarżący złożył wniosek o uchylenie tymczasowego aresztowania oraz zastosowanie mniej dotkliwego środka zapobiegawczego. Dnia 13 stycznia 2006 r. sąd uchylił tymczasowe aresztowanie i zastosował poręczenie majątkowe w wysokości 150.000 PLN oraz dozór policji połączony z zakazem opuszczania kraju przez skarżącego.

18. W dniu 25 stycznia 2006 r. skarżący złożył wniosek o zmniejszenie wysokości poręczenia majątkowego do 10.000 PLN. Wniosek ten nie został jednak uwzględniony w dniu 30 stycznia 2006 r.

19. Dnia 31 stycznia 2006 r. skarżący złożył wniosek o ustanowienie poręczenia majątkowego w postaci hipoteki na nieruchomości matki skarżącego w miejsce poręczenia pieniężnego. W dniu 1 lutego 2006 r. sąd przedłużył tymczasowe aresztowanie wobec skarżącego do czasu ustanowienia hipoteki. Skarżący został zwolniony w dniu 7 marca 2006 r.

20. W dniu 6 czerwca 2006 r. akta sprawy obejmujące 149 tomów zostały przekazane do sądu drugiej instancji. 22 listopada 2006 r. sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE

21. Odpowiednie prawo krajowe dotyczące stosowania tymczasowego aresztowania, podstaw jego przedłużenia, uchylenia tymczasowego aresztowania oraz zasad dotyczących innych „środków zapobiegawczych” przedstawione jest w wyrokach Trybunału w sprawach *Golek przeciwko Polsce*, nr 31330/02, §§ 27 - 33, 25 kwietnia 2006 r. oraz *Celejewski przeciwko Polsce*, nr 17584/04, §§ 22 - 23, 4 sierpnia 2006 r.

22. Do kwestii praktyki krajowej dotyczącej tymczasowego aresztowania i w szczególności przestępczości zorganizowanej odnosi się wyrok w sprawie *Bąk przeciwko Polsce*, nr 7870/04, §§ 38 - 40, 16 stycznia 2007 r.

23. Co do odpowiedniego prawa krajowego i praktyki dotyczących dostępnych środków przeciwko nadmiernej długości postępowania zobacz orzeczenia w sprawach *Ratajczyk przeciwko Polsce* (dec.), nr 11215/02, ETPC

2005 – VIII, *Rybczyńscy przeciwko Polsce*, nr 3501/02, 3 października 2006 r. oraz *Białas przeciwko Polsce*, nr 69129/01, 10 października 2006 r.

PRAWO

I. ZARZUCANE NARUSZENIE ART. 5 UST. 3 KONWENCJI

24. Skarżący zarzucił, że długość jego tymczasowego aresztowania była sprzeczna z art. 5 ust. 3 Konwencji, który w odpowiedniej części przewiduje:

„Każdy zatrzymany lub aresztowany zgodnie z postanowieniami ustępu 1 lit. c) niniejszego artykułu (...) ma prawo być sądzony w rozsądnym terminie albo zwolniony na czas postępowania.”

A. Dopuszczalność skargi

25. Rząd na wstępie podniósł, że skarżący nie wyczerpał środków przewidzianych w prawie polskim, jak wymaga tego art. 5 ust. 3 Konwencji, ponieważ nie złożył zażaleń na niektóre postanowienia przedłużające stosowanie tymczasowego aresztowania.

26. Trybunał przypominał, że zgodnie z jego ugruntowanym orzecznictwem, w pierwszej kolejności skarżący powinien skorzystać z tych środków krajowych, które mogą być skuteczne i wystarczające. Jeżeli nastąpiła już próba wykorzystania środka, to skorzystanie z innego środka, który co do istoty służy osiągnięciu tego samego celu, nie jest wymagane (zob. *Yasa przeciwko Turcji*, wyrok z dnia 2 września 1998 r., *Zbiór wyroków i decyzji* 1998 - VI, s. 2431, § 71).

27. W niniejszej sprawie skarżący złożył zażalenia na większość postanowień przedłużających tymczasowe aresztowanie, w tym postanowienia wydane na końcowym etapie postępowania, kiedy długość tymczasowego aresztowania osiągnęło punkt krytyczny. Skarżący składał również wnioski o uchylenie tymczasowego aresztowania lub jego zmianę na inny łagodniejszy środek zapobiegawczy. Zdaniem Trybunału celem środków użytych przez skarżącego było uzyskanie kontroli jego tymczasowego aresztowania w toku postępowania sądowego. Z okoliczności sprawy wynika, że środki, z których skorzystał skarżący stanowiły środki odpowiednie i skuteczne w rozumieniu art. 35 Konwencji, ponieważ ich celem użycia było zwolnienie skarżącego.

28. Trybunał ponadto zauważa, że argumenty przedstawione przez Rząd są

podobne do argumentów już zbadanych i odrzuconych we wcześniejszych sprawach przeciwko Polsce (zob. *Grzeszczuk przeciwko Polsce*, nr 23029/93, decyzja Komisji z dnia 10 września 1997 r. oraz *Buta przeciwko Polsce*, nr 18368/02. §§ 23 - 27, 28 listopada 2006 r.), a Rząd nie przedstawił żadnych nowych okoliczności, które skłoniłyby Trybunał do zmiany swoich wcześniejszych ustaleń.

29. W rezultacie skarga nie może zostać odrzucona z powodu niewyczerpania środków krajowych. Trybunał ponadto zaznacza, że skarga nie jest niedopuszczalna z żadnych innych powodów. Musi zatem zostać uznana za dopuszczalną.

B. Meritum

1. Stanowiska stron

a. Stanowisko Rządu

30. Rząd wskazał, że zebrany w trakcie postępowania materiał dowodowy wskazywał na duże prawdopodobieństwo, że skarżący popełnił zarzucane mu przestępstwa. Zarzuty mu postawione dotyczyły popełnienia takich poważnych przestępstw jak założenie i kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą, która była uwikłana w dziesiątki napadów rabunkowych i kradzieży. Grupa ściśle współpracowała z bezwzględnie zorganizowanymi grupami przestępczymi oraz brała udział w handlu bronią palną. Zatem mając na uwadze poważny charakter zarzutów oraz skalę przedmiotowej działalności przestępczej, zastosowanie wobec skarżącego tymczasowego aresztowania było zdaniem Rządu uzasadnione względami rzeczywistego interesu publicznego, który, pomimo obowiązywania domniemania niewinności, przeważał nad zasadą poszanowania wolności osobistej.

Rząd ponadto argumentował, że tymczasowe aresztowanie miało na celu zapewnienie prawidłowego toku postępowania oraz było uzasadnione obawą, że skarżący będzie utrudniać postępowanie oraz manipulował dowodami. Obawa wynikała z faktu, że postępowanie dotyczyło zorganizowanej grupy przestępczej, którą skarżący kierował. W dacie zastosowania wobec niego środka zapobiegawczego śledztwo było nadal w toku, a wiele czynności procesowych miało dopiero zostać przeprowadzone, a także dopiero miało nastąpić zebranie i zabezpieczenie dodatkowych dowodów. Mając na uwadze, że skarżący próbował przemyścić nielegalną korespondencję poza zakład karny, Rząd stwierdził, że jedynie odizolowanie od siebie poszczególnych członków

grupy mogło zapobiec uzgadnianiu ich wyjaśnień lub wywieraniu bezprawnych nacisków na świadków lub podejrzanych, którzy współpracowali z prokuraturą.

31. Rząd argumentował, że okoliczności uzasadniające zastosowanie wobec skarżącego tymczasowego aresztowania pozostały aktualne przez cały okres jego stosowania. Ponadto, w toku postępowania przedłużanie tymczasowego aresztowania uzasadnione było koniecznością, która pojawiła się w postępowaniu przygotowawczym podmiotowego i przedmiotowego rozszerzenia zakresu śledztwa. Po zatrzymaniu oraz przesłuchaniu innych sprawców na jaw wyszły nowe okoliczności sprawy. Koniecznym było zbadanie akt odpowiednich śledztw, uzyskanie nowych dowodów, opinii biegłych i dokumentów oraz przeprowadzenie dalszych czynności procesowych. Ponadto konieczne okazało się uzyskanie dowodów z zeznań kolejnych świadków i osób uwikłanych w działania grupy przestępczej, a także od najwyraźniej skorumpowanych funkcjonariuszy Policji. Do czasu odnalezienia oraz przesłuchania tych osób konieczne było zapobieżenie kontaktom tych osób z innymi członkami grupy przestępczej. Ponadto sądy, które przedłużały tymczasowe aresztowanie skarżącego zauważyły, że istnieją sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami skarżącego a zeznaniami innych osób, a zatem zachodziła uzasadniona obawa uzgodnień w tym zakresie.

32. Rząd ponadto podniósł, że sądy nie stosowały tymczasowego aresztowania w sposób automatyczny, ale opierały swoje postanowienia na dogłębnym rozważeniu każdej indywidualnej sprawy. Sądy postanowiły o zwolnieniu z aresztu czterech współoskarżonych gdy tylko stwierdziły, że powody uzasadniające ich osadzenia ustały.

33. Rząd zwrócił uwagę na wysoką jakość wniosków prokuratora o przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego. Prokurator w swoich wyczerpujących wnioskach w stosunku do każdego z osadzonych dokładnie wskazał, jakie czynności śledcze zostały podjęte oraz jakie dowody zostały zgromadzone od czasu wydania poprzedniego postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania.

34. Co się tyczy stopnia zawilości sprawy, to zdaniem Rządu sprawa była wyjątkowo zawiła. W tym kontekście Rząd wskazał, że w okresie pomiędzy 2000 a 2003 r. liczba osób odbywających w Polsce karę za udział w przestępczości zorganizowanej była stosunkowo stabilna, stanowiąc jedynie 0,016% wszystkich osób odbywających w tym czasie karę. Od 2004 r. nastąpił znaczny wzrost liczby wyroków dotyczących przestępczości zorganizowanej. W okresie do 2000 r. ogólna liczba osób skazanych za czyny związane z przestępczością zorganizowaną była znacznie niższa. Przykładowo w latach 1998 i 1999 karę pozbawienia wolności za popełnienie takich przestępstw wymierzono odpowiednio 7 i 18 osobom. Według Rządu, w sprawach

dotyczących przestępczości zorganizowanej, pojawiało się kilka proceduralnych problemów. Sprawy takie z samej swojej natury są skomplikowane, gdyż obejmują śledztwa dotyczące przestępstw popełnionych przez grupy przestępcze, a to w rezultacie łączyło się z badaniem przestępstw popełnionych przez kilka osób. Materiały zarówno postępowania sądowego, jak i przygotowawczego liczyły często wiele tomów, a ocena stanu prawnego i faktycznego wymagała odpowiedniego czasu i wysiłku. W wielu takich sprawach materiał dowodowy musi zostać uzyskany od świadków anonimowych. Sąd rozpoznający sprawę musi zapewnić zarówno anonimowość takim świadkom, jak i zagwarantować prawa oskarżonemu. W trakcie rozpraw często występował problem nieobecności oskarżonych lub ich przedstawicieli prawnych, włącznie z obrońcami i świadkami, w interesie których często leżało spowolnienie postępowania, co w konsekwencji uniemożliwiało sądom dokonanie odpowiednich czynności zgodnie z planem. Ponadto istniały liczne problemy natury logistycznej, dotyczące osadzonych świadków i oskarżonych, często należących do tych samych lub konkurujących grup przestępczych, wymagających izolowania zarówno w jednostkach penitencjarnych, jak i podczas transportowania. Stosunkowo duża liczba takich osób połączona z koniecznością zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa oznaczała, że musieli oni być osadzeni w różnych jednostkach penitencjarnych. Nawet osoby osadzone w jednym zakładzie musiały być transportowane na sale rozpraw oddzielnie, co wymagało dodatkowych sił i wyposażenia. W dodatku nie wszystkie sądy dysponowały odpowiednim zapleczem umożliwiającym zapewnienie z jednej strony odpowiedniej izolacji osób doprowadzanych do sądu, a z drugiej zapewnienie przez policję bezpieczeństwa wszystkim uczestnikom procesu. Taka sytuacja istniała szczególnie w wielu sądach rejonowych.

35. W odniesieniu do niniejszej sprawy Rząd wskazał, że zarówno prokurator jak i sąd rozpoznający sprawę przeprowadzili wyczerpujące postępowanie dowodowe, tak jak to typowo ma miejsce w sprawach dotyczących przestępczości zorganizowanej. Akta postępowania przygotowawczego w sprawie skarżącego liczyły 99 tomów. W trakcie postępowania sądowego powstało dodatkowe 49 tomów akt. Przeprowadzono wiele czynności śledczych w stosunku do znacznej liczby podejrzanych oraz wielu skradzionych pojazdów. Świadkowie byli przesłuchiвани co najmniej 100 razy, a ponadto uzyskano wiele ekspertyz i opinii biegłych (opinie z zakresu daktyloskopii, psychiatrii). Przeprowadzono czynności z udziałem świadków koronnych. Dokonano wielu przeszukań, inspekcji oraz przeprowadzono wiele procedur związanych z identyfikacją osób (w tym okazań) lub przedmiotów. Prokurator uzyskał wielotomową dokumentację dowodową od różnych podmiotów. Sąd pierwszej

instancji rozpoznawał sprawę na 60 terminach rozprawy i przesłuchał 59 współoskarżonych. Wyrok liczył 190 stron.

36. Według Rządu terminy rozprawy odbywały się regularnie w ciągu całego postępowania oraz były one wyznaczane w regularnych odstępach czasu. W mniemaniu Rządu postępowanie toczyło się w rozsądnym tempie, bez zbytnich opóźnień.

37. Wreszcie Rząd wskazał, że tymczasowe aresztowanie było stosowane wobec skarżącego od 21 marca 2002 r. do 18 grudnia 2004 r., kiedy Sąd Okręgowy w Warszawie wydał wyrok w sprawie. W międzyczasie skarżący odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec niego w innych postępowaniach. Pozostawał on w więzieniu od 30 lipca 2002 r. do 26 stycznia 2004 r. Dlatego też w opinii Rządu skarżący faktycznie pozostawał tymczasowo aresztowany jedynie przez jeden rok i trzy miesiące.

b. Stanowisko skarżącego

38. Skarżący nie zgodził się z opinią Rządu, że zastosowanie tymczasowego aresztowania było w jego przypadku konieczne oraz stwierdził, że nie uzgadniał zeznań z jakimikolwiek osobami wezwanymi do ich złożenia w jego sprawie, a także, że nie próbował przemycać nielegalnej korespondencji. Skarżący dalej argumentował, nie posiada żadnej wielkiej władzy w świecie przestępczym oraz że polskie sądy były nadmiernie wyczulone na działalność zorganizowanych grup przestępczych. Skarżący stwierdził, że zgodnie z wyrokiem pierwszej instancji nie współpracował z mafią i nie stosował przemocy.

39. Skarżący ponadto argumentował, że prokurator zarzucił mu dokonanie niektórych czynów bez uzasadnionych powodów i dlatego nie można twierdzić, że działał w sprawie skarżącego z należytą starannością.

40. Skarżący nie wypowiedział się w sprawie zawilości sprawy. Stwierdził jednakże, że zakres materiału dowodowego dotyczącego bezpośrednio jego osoby był ograniczony do tego stopnia, że prawidłowa organizacja sprawy pozwoliłaby sądowi na zebranie dowodów w jeden lub dwa dni.

41. Skarżący nie zgodził się również z oceną Rządu co do rzeczywistej długości tymczasowego aresztowania i dodał, że pod uwagę powinien być brany cały okres, w którym przebywał on w areszcie.

2. Zasady ustalone w orzecznictwie Trybunału

42. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału kwestia, czy okres tymczasowego aresztowania był rozsądny nie może być oceniana *in abstracto*. To, czy dalsze

pozostawanie oskarżonego w areszcie jest uzasadnione musi być w każdej sprawie oceniane z uwzględnieniem jej szczególnych cech. Kontynuacja tymczasowego aresztowania w konkretnej sprawie może być uzasadniona jedynie w przypadku, gdy wymaga tego interes publiczny, który przy uwzględnieniu zasady domniemania niewinności przeważa nad zasadą poszanowania wolności indywidualnej (zob. m.in. *W. przeciwko Szwajcarii*, wyrok z dnia 26 stycznia 1993, Seria A nr 254-A, str.15, § 30).

43. To do krajowych władz sądowniczych należy w pierwszym rzędzie zapewnienie, aby w danej sprawie tymczasowe aresztowanie oskarżonego nie przekroczyło rozsądnego czasu. W tym celu muszą one dokonać analizy wszystkich faktów przemawiających „za” lub „przeciw” istnieniu rzeczywistych względów interesu publicznego uzasadniających, z uwzględnieniem zasady domniemania niewinności, odstąpienie od zasady poszanowania wolności indywidualnej i wskazać je w swoich decyzjach oddalających wnioski o zwolnienie. Zasadniczo na podstawie uzasadnień tych decyzji oraz ustalonych faktów przedstawionych przez skarżącego w jego zażaleniach Trybunał zobowiązany jest to podjęcia decyzji, czy nastąpiło naruszenie art. 5 ust. 3 Konwencji (zob. *McKay przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, [WI], nr 543/03, § 43, ETPCz 2006 - ...).

44. Istnienie uzasadnionego podejrzenia, że osoba aresztowana popełniła przestępstwo, jest warunkiem *sine qua non* dla legalności kontynuowania tymczasowego aresztowania, jednakże po upływie pewnego okresu nie jest już wystarczające. W takich wypadkach Trybunał musi ustalić, czy inne powody przedstawiane przez organy sądowe nadal uzasadniają pozbawienie wolności. Jeżeli podstawy te są „odpowiednie” i „wystarczające”, Trybunał musi również upewnić się, czy właściwe organy krajowe wykazały się „należyłą starannością” w prowadzeniu postępowania (zob. *Labita przeciwko Włochom*, nr 26772/95, § 153, ETPCz 2000-IV).

3. Zastosowanie zasady do okoliczności niniejszej sprawy

(a) Okres brany pod uwagę

45. Trybunał zauważa, że tymczasowe aresztowanie skarżącego trwało od 18 grudnia 2001 r. do 18 grudnia 2004 r., tj. daty wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji. W tym czasie, w okresie od 30 lipca 2002 r. do 26 stycznia 2004 r., równocześnie z tymczasowym aresztowaniem skarżący odbywał karę pozbawienia wolności wymierzoną w odrębnym postępowaniu karnym (zob. paragraf 14 powyżej).

Trybunał przypomina, że ze względu na istotny związek art. 5 ust. 3 Konwencji oraz ustępem 1 litera (c) tego artykułu, osoba skazana w pierwszej

instancji nie może być uznawana za "zatrzymaną w celu doprowadzenia przed właściwy organ sądowy pod zarzutem popełnienia przestępstwa", jak to jest sprecyzowane w tym ostatnim przepisie, lecz znajduje się w sytuacji przewidzianej w art. 5 ust. 1 (a) Konwencji, który zezwala na pozbawienie wolności „w wyniku skazania przez właściwy sąd” (zob. np.: *B. przeciwko Austrii*, wyrok z dnia 28 marca 1990 r., Seria A nr 175, str. 14 - 16, §§ 36 - 39).

Podobnie, przy ocenie zasadności długości okresu stosowania aresztu tymczasowego w świetle art. 5 ust. 3 Konwencji Trybunał nie może brać pod uwagę okresu pomiędzy 30 lipca 2002 r. a 26 stycznia 2004 r., ponieważ stosowanie tymczasowego aresztowania wobec skarżącego w czasie postępowania sądowego zbiegło się z odbywaniem przez niego kary pozbawienia wolności po skazaniu w odrębnym postępowaniu karnym. Takie tymczasowe aresztowanie nie może być traktowane na równi z tymczasowym aresztowaniem, o którym mowa w art. 5 ust. 1 (c), z którym art. 5 ust. 3 jest tylko powiązany, gdyż stosuje się go wyłącznie do osób w areszcie oczekujących na postępowanie sądowe (zob. *Wemhoff przeciwko Niemcom*, wyrok z dnia 27 czerwca 1968 r., Seria A nr 7, str. 23 – 24, § 9 oraz *Bąk przeciwko Polsce*, nr 7870/04, § 54, 16 stycznia 2007 r.).

46. W konsekwencji Trybunał uznaje, że okres, które należy brać pod uwagę trwał od 18 grudnia 2001 r. do 29 lipca 2002 r. i od 27 stycznia do 18 grudnia 2004 r. i wynosił w przybliżeniu jeden rok i pięć miesięcy.

(b) Różnorodność tymczasowego aresztowania

47. Trybunał zauważa, że tymczasowe aresztowanie zostało zastosowane wobec skarżącego ze względu na poważny charakter przedstawionych mu zarzutów oraz fakt, że kierował on grupą przestępczą, a także ze względu na obawę utrudniania postępowania. Zatem niniejsza sprawa stanowiła klasyczny przykład spraw dotyczących przestępczości zorganizowanej, które z definicji przysparzają więcej trudności organom ścigania, a na późniejszym etapie również sądom, w zakresie ustalenia stanu faktycznego oraz stopnia odpowiedzialności każdego członka grupy. Oczywistym jest, że w tego rodzaju sprawach stały nadzór nad oskarżonymi oraz ograniczanie ich kontaktu ze sobą i z innymi osobami może być niezbędne w celu zapobieżenia ich ucieczce, manipulowania dowodami oraz, co najważniejsze, wpływania na świadków, a nawet ich zastraszania. Dlatego też, stosowanie tymczasowego aresztowania przez dłuższe okresy niż w innych sprawach, może być uzasadnione (zob. *Bąk*, cyt. pow., par. 56).

48. Oceniając działanie organów w niniejszej sprawie Trybunał weźmie od uwagę szczególne okoliczności wynikające z faktu, że sprawa dotyczy członka

grupy przestępczej (zob. *Celejewski, Buta* oraz *Bqk*, cyt. pow.).

49. Trybunał zauważa, że w postanowieniach dotyczących dalszego stosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego, organy sądowe opierały się na następujących głównych przesłankach: uzasadnione podejrzenie wobec skarżącego, poważny charakter przestępstw, których popełnienie się mu zarzuca, obawa wpływania przez skarżącego na zeznania świadków i wyjaśnienia współoskarżonych oraz potrzeba uzyskania obszernego materiału dowodowego (zob. par. 12 powyżej). Ponadto Rząd twierdził, że szczególna zawłość sprawy wynikająca z faktu, że sprawa dotyczy przestępczości zorganizowanej, była jedynie dodatkową przesłanką uzasadniającą stosowanie wobec skarżącego tymczasowego aresztowania.

50. Podejrzenie, że skarżący popełnił zarzucane mu czyny zostało w szczególności uprawdopodobnione zeznaniami świadka koronnego oraz wyjaśnieniami współoskarżonych. Stwierdzając to, Trybunał pragnie potwierdzić istnienie generalnej zasady, że sądy krajowe, a w szczególności sądy rozpoznające sprawy, znajdują się w lepszej pozycji przy rozpoznawaniu wszystkich okoliczności sprawy oraz wydawaniu niezbędnych orzeczeń, łącznie z tymi które dotyczą tymczasowego aresztowania. Trybunał może interweniować wyłącznie w sytuacjach, w których prawa i wolności gwarantowane Konwencją zostały naruszone.

W związku z powyższym jedyna kwestia, która pozostaje do zbadania to czy i kiedy przedłużenie wobec skarżącego tymczasowego aresztowania przestało być uzasadnione „odpowiednimi” i „wystarczającymi” względami.

51. Zdaniem Trybunału organy musiały uporać się z ciężkim zadaniem w postaci ustalenia stanu faktycznego oraz stopnia odpowiedzialności każdego z oskarżonych. W takiej sytuacji Trybunał akceptuje, że trudności w zbieraniu materiału dowodowego wynikające z faktu, że w tym samym czasie prokurator prowadził śledztwo wobec ponad pięćdziesięciu członków różnych blisko współpracujących ze sobą grup przestępczych oraz skorumpowanych policjantów, stanowiły odpowiedni i wystarczający powód do przedłużania tymczasowego aresztowania skarżącego na okres konieczny do zakończenia śledztwa, sporządzenia aktu oskarżenia oraz uzyskania dowodów z zeznań świadków lub wyjaśnień współoskarżonych.

52. Odnośnie do obawy wywierania nacisku na świadków lub utrudniania postępowania przy użyciu innych bezprawnych środków, Trybunał zauważa, że na początkowym etapie postępowania organy sądowe domniemywały istnienie takiego ryzyka na tej podstawie, że skarżący był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej. Kolejne postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania skarżącego uzasadnione były występowaniem sprzeczności w zeznaniach świadków (zob. par. 32 powyżej). Trybunał akceptuje, że w

szczególnych okolicznościach sprawy, ryzyko wynikające z charakteru przestępczej działalności skarżącego rzeczywiście występowało oraz uzasadniało stosowanie wobec niego tymczasowego aresztowania w danym okresie.

53. Należy zaznaczyć, że sądy krajowe orzekając o przedłużeniu tymczasowego aresztowania skarżącego powoływały się na nadal istniejącą potrzebę stosowania tego środka, a ponadto nie opierały się wyłącznie na wcześniej wskazywanych podstawach (zob. par. 33 i 34 powyżej).

54. Powyższe rozważania są dla Trybunału wystarczające, aby stwierdzić, że podstawy przedłużania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego były „odpowiednie” i „wystarczające” dla uzasadnienia jego osadzenia przez cały okres, o którym mowa. W takiej sytuacji Trybunał musi się upewnić, czy odpowiednie władze krajowe wykazały się „należyłą starannością” w prowadzeniu postępowania karnego przeciwko skarżącemu.

55. Trybunał stwierdza, że postępowanie cechowało się znacznym stopniem złożoności mając na uwadze liczbę oskarżonych, konieczność separowania ich od siebie w trakcie postępowania dowodowego oraz zastosowania specjalnych środków z powodu powiązań pomiędzy grupami przestępczymi. Niemniej jednak terminy rozprawy w sprawie skarżącego odbywały się regularnie, w krótkich odstępach czasu. Sąd pierwszej instancji na 60 terminach przesłuchał 59 współoskarżonych. Świadkowie składali zeznania na co najmniej 100 terminach, a ponadto przeprowadzono dużą ilość innych środków dowodowych.

56. Trybunał stwierdza zatem, że organy krajowe prowadząc postępowanie wykazały się „należyłą starannością”. Długość śledztwa oraz postępowania sądowego były uzasadnione szczególnym stopniem złożoności sprawy. Nie można pominąć okoliczności, że chociaż sprawom z udziałem tymczasowo aresztowanych oskarżonych nadaje się priorytet, a także rozpoznaje się je szczególnie szybko, nie może to stać na przeszkodzie wysiłkom sędziów zmierzających do pełnego zbadania danego stanu faktycznego oraz zapewnienia odpowiednich praw zarówno obronie jak i oskarżycielowi w zakresie przedstawienia dowodów, a także wydania wyroku wyłącznie po wnikliwej analizie czy przestępstwa zostały rzeczywiście popełnione oraz jaka kara powinna zostać wymierzona.

57. W związku z powyższym Trybunał stwierdza, że nie doszło do naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji.

II. ZARZUCANE NARUSZENIE ART. 5 UST. 4 KONWENCJI

58. Skarżący zarzucał, że jego zażalenia na postanowienia przedłużające jego

tymczasowe aresztowanie nie były badane „szybko”, a więc został naruszony art. 5 ust. 4 Konwencji, zgodnie z którym:

„Każdy, kto został pozbawiony wolności przez zatrzymanie lub aresztowanie, ma prawo do odwołania się do sądu w celu ustalenia bezzwłocznie przez sąd legalności pozbawienia wolności i zarządzenia zwolnienia, jeżeli pozbawienie wolności jest niezgodne z prawem.”

A. Dopuszczalność

59. Brak jest przesłanek, z powodu których skarga mogłaby zostać odrzucona na tym etapie. W szczególności nie jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 35 ust. 3 Konwencji. Wobec powyższego musi zostać uznana za dopuszczalną.

B. Meritum

1. Stanowiska przed Trybunałem

60. Rząd zwrócił uwagę na fakt, że skarżący nie złożył zażaleń na wszystkie postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, a jedynie na cztery z nich. Sąd rozpoznawał jego zażalenia przez ponad 21, 45, 25 oraz 26 dni. Wniosek skarżącego o uchylenie jego tymczasowego aresztowania rozpoznany został w ciągu 19 dni (zob. par. 13 powyżej).

W opinii Rządu wymóg „szybkości” z art. 5 ust. 4 Konwencji został spełniony, sąd rozpoznał zażalenia skarżącego w rozsądnym terminie, bez żadnej zwłoki.

61. Skarżący nie zgodził się z tym i stwierdził, że rozpoznanie jego zażaleń zajęło sądom zbyt dużo czasu.

2. Ogólne zasady odnoszące się do wymogu „szybkości”

62. Trybunał powtórzył, że art. 5 ust. 4 gwarantujący osobie zatrzymanej lub tymczasowo aresztowanej prawo do wszczęcia postępowania celem zbadania legalności pozbawienia wolności, ustanawia również prawo, w następstwie ustanowienia takiego postępowania, do bezzwłocznego orzeczenia dotyczącego legalności osadzenia lub nakazującego jego zakończenie, jeśli okaże się ono niezgodne z prawem (*Musiał przeciwko Polsce* [WI], nr 24557/94, § 43 ETPC 1999-II, *Baranowski przeciwko Polsce* [WI], nr 28358/95, ETPC 2000-III). W tym kontekście Trybunał również przypomina, że istnieje szczególna potrzeba wydania szybkiej decyzji ustalającej legalność tymczasowego aresztowania w

sprawach, w których toczy się postępowanie sądowe, ponieważ oskarżony powinien w pełni korzystać z zasady domniemania niewinności (zob. *Iłowiecki przeciwko Polsce*, nr 27504/95, § 76, 4 października 2001 r.).

63. Jeżeli prawo krajowe przewiduje system zażaleń, organ odwoławczy musi również działać w sposób zgodny z wymogami art. 5 ust. 4, w szczególności w zakresie, w jakim dotyczy to szybkości ocenienia przez sąd odwoławczy kwestii zastosowania tymczasowego aresztowania przez sąd niższego rzędu. Jednocześnie standard „szybkości” jest mniej restrykcyjny jeżeli dotyczy on postępowania przed sądem odwoławczym (zob. *Wedler przeciwko Polsce*, nr 44115/98, 16 stycznia 2007 r.). Wymóg szybkiego wydania decyzji przewidziany w art. 5 ust. 4 dotyczy przede wszystkim pierwszej decyzji wydanej na skutek wniosku skarżącego o jego zwolnienie. Zatem okres rozpoznawania zażalenia na takie postanowienie niekoniecznie będzie za sobą pociągać naruszenie tego przepisu, nawet jeśli taki sam okres może nie zostać uznany za rozsądny w odniesieniu do postępowania przed sądem pierwszej instancji. Innymi słowy, art. 5 ust. 4 nie gwarantuje osobie pozbawionej wolności prawa do uzyskania pełnej weryfikacji pozbawienia wolności kiedy tylko chce, ale tylko w „uzasadnionych odstępach czasu”. To, czy odstępy były „rozsądne” winno być oceniane z uwzględnieniem szczególnych okoliczności każdej sprawy.

64. Trybunał zauważył, że uznał, że zwłoka w postaci 23 dni w jednej instancji oraz 43 lub 32 dni w dwóch instancjach, była niezgodna z art. 5 ust. 4 (zob. odpowiednio *Rehbock przeciwko Słowenii*, nr 29462/95, §§ 82-88, *ETPC 2000-XII*, *Jabłoński przeciwko Polsce*, nr 33492/96, §§ 91 – 94, 21 grudnia 2000 r. oraz *G.B. przeciwko Szwajcarii*, nr 27426/95, §§ 34 – 39, 30 listopada 2000 r.). Z drugiej strony Trybunał nie stwierdził naruszenia art. 5 ust. 4 w sprawie *Rokhlina przeciwko Rosji* (nr 54071/00, § 79, 7 kwietnia 2005 r.), gdzie ogólny okres trwania postępowania wynosił 41 dni w dwóch instancjach. W sprawie tej Trybunał w szczególności wskazał, że skarżący złożył wniosek o umożliwienie stawienia się osobiście w sądzie odwoławczym i z tego powodu sąd musiał odroczyć postępowanie o tydzień. W innej niedawnej sprawie (*Mamedova przeciwko Rosji*, nr 7064/05, § 96, 1 czerwca 2006 r.) Trybunał uznał, że 36 – , 29 – i 26 – dniowa zwłoka była niezgodna z art. 5 ust. 4, podkreślając że długość całego postępowania odwoławczego wynikała z działania władz. Trybunał nie stwierdził naruszenia art. 5 ust. 4 w przytoczonej powyżej sprawie *Wedler przeciwko Polsce*, w której rozpoznanie dwóch zażaleń na postanowienia przedłużające tymczasowe aresztowanie trwało odpowiednio 42 i 23 dni.

3. Zastosowanie do omawianej sprawy

65. Trybunał zauważa, że w niniejszej sprawie procedura została wszczęta na skutek wniosku Prokuratora Okręgowego w Warszawie o przedłużenie tymczasowego aresztowania (zob. par. 12 powyżej). Sąd rejonowy wydawał kolejne postanowienia po zbadaniu okoliczności sprawy oraz weryfikacji istnienia konieczności dalszego stosowania tymczasowego aresztowania. Organ odwoławczy rozpoznawał zażalenia odpowiednio w ciągu 21, 45, 25, 26 i 19 dni (zob. par. 13 i 60 powyżej). Ponadto Trybunał podkreśla, że zwłoka wystąpiła w postępowaniu przed sądem drugiej instancji, badającym postanowienie sądu pierwszej instancji. W takiej sytuacji Trybunał przywiązuje mniejszą wagę do faktu, że upłynęło kilka tygodni zanim zostało wydane ostateczne orzeczenie.

66. Okresy 21, 25, 26 i 19 dni (zob. par. 65 powyżej), w których sąd zajmował się zażaleniami skarżącego na postanowienia o przedłużaniu tymczasowego aresztowania lub wnioskami o jego zwolnienie, nie są nieznaczące, jednakże Trybunał uważa, że kwestie faktyczne i prawne badane w związku z koniecznością stosowania wobec skarżącego tymczasowego aresztowania charakteryzowały się znacznym stopniem złożoności. Trybunał zauważa w tym kontekście, że w niektórych przypadkach „zawilość ... kwestii związanych z określeniem czy osoba powinna nadal być pozbawiona wolności czy zwolniona może stanowić czynnik, który może być brany pod uwagę przy ocenie zgodności z wymogami art. 5 ust. 4 Konwencji” (zob. *mutatis mutandis*, *Baranowski*, cyt. pow., § 72 oraz *Musiał przeciwko Polsce* [WI], nr 24557/94, § 43, ETPC 1999-II).

67. Stwierdzając powyższe Trybunał zauważa, że Rząd nie przedłożył żadnych argumentów uzasadniających 45 – dniowy okres, przez który Sąd Apelacyjny w Warszawie rozpoznawał zażalenie skarżącego z dnia 22 grudnia 2003 r. na postanowienie z dnia 12 grudnia 2003 r. (zob. par. 13 powyżej). W szczególności Trybunał nie odnotował okoliczności wskazujących, że skarżący przyczynił się do przedłużenia kwestionowanego postępowania.

68. W takich okolicznościach Trybunał stwierdza, że doszło do naruszenia art. 5 ust. 4 Konwencji w odniesieniu do „szybkości” przeprowadzonej przez sądy krajowe kontroli w związku z postanowieniem z dnia 6 lutego 2004 r., konkludując, że rozpoznawanie pozostałych zażaleń nie prowadziło do naruszenia tego przepisu.

III. ZASTOSOWANIE ART. 41 KONWENCJI

A. Szkoda

69. Skarżący, w związku z zarzucanym naruszeniem art. 5 ust. 3 i art. 5 ust. 4 Konwencji, domagał się kwoty 50.000 PLN (12.500 EUR) z tytułu szkody niemajątkowej oraz 79.200 PLN (20.000 EUR) z tytułu szkody majątkowej.

70. Zdaniem Rządu kwoty, których domagał się skarżący, były całkowicie bezzasadne i wygórowane, a w związku z tym jego żądanie powinno zostać odrzucone.

71. Trybunał przypomina, że stwierdził, że nie doszło do naruszenia art. 5 ust. 3, a co do tyczący naruszenia art. 5 ust. 4 stwierdził je jedynie odnośnie do postępowania odwoławczego zakończonego postanowieniem z dnia 6 lutego 2004 r. Co do żądania skarżącego z tytułu szkody majątkowej Trybunał nie dostrzega jakiegokolwiek związku przyczynowego pomiędzy stwierdzonym naruszeniem i zarzucaną szkodą – odrzuca zatem żądanie w tym zakresie. Z drugiej strony uznaje, że skarżący doznał szkody niemajątkowej w związku z naruszeniem art. 5 ust. 4 Konwencji, która nie zostanie wystarczająco zrekompensowana przez samo stwierdzenie naruszenia Konwencji. Zważywszy na okoliczności sprawy oraz dokonując oceny na sprawiedliwych zasadach, Trybunał przyznaje skarżącemu kwotę w wysokości EUR 500.

B. Koszty i wydatki

72. Skarżącemu, który był reprezentowany przed Trybunałem przez prawnika, ale nie została mu przyznana pomoc prawna, wniósł o zwrot kosztów i wydatków poniesionych w związku z postępowaniem w kwocie 9,340 PLN (4,950 EUR).

73. Rząd sprzeciwił się temu żądaniu.

74. Trybunał przypomina, że zgodnie z art. 41 Konwencji, zwrotowi podlegają koszty i wydatki jedynie w zakresie, w jakim zostały rzeczywiście poniesione i były konieczne oraz rozsądne co do kwoty (zob., na przykład, *McCann i Inni przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, wyrok z dnia 27 września 1995 r., Seria A nr 324, § 220).

75. Trybunał odnotowuje, w świetle przedłożonych dokumentów, że koszty żądane przez skarżącego wydają się faktycznie poniesione. Jednakże, zdaniem Trybunału, wysokość tych kosztów i wydatków znacznie wykracza ponad przeciętny poziom kosztów pomocy prawnej w podobnych sprawach przed Trybunałem. Kierując się zasadą słuszności oraz mając na względzie szczegóły przedłożonych żądań, Trybunał przyznaje skarżącemu kwotę w wysokości EUR 500 z tytułu kosztów i wydatków, plus ewentualne podatki, który mogłyby zostać nałożone od tej sumy.

C. Odsetki za zwłokę

81. Trybunał uważa za stosowne, by odsetki za zwłokę oparte zostały na marginalnej stopie procentowej Europejskiego Banku Centralnego, do której

należy dodać trzy punkty procentowe.

Z TYCH PRZYCZYN TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje*, że skarga jest dopuszczalna;
2. *Uznaje*, że nie doszło do naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji;
3. *Uznaje*, że doszło do naruszenia art. 5 ust. 4 Konwencji jedynie w odniesieniu do postępowania zakończonego postawieniem z dnia 6 lutego 2004 r. oraz że nie doszło do naruszenia jeśli chodzi o badanie pozostałych zażaleń;
4. *Orzeka*,
 - (a) że pozwane Państwo ma wypłacić skarżącemu, w ciągu trzech miesięcy licząc od daty kiedy wyrok stanie się ostateczny zgodnie z art. 44 ust. 2 Konwencji, kwotę EUR 500 (pięćset euro) z tytułu szkody niemajątkowej oraz kwotę EUR 500 (pięćset euro) z tytułu kosztów i wydatków, plus jakikolwiek podatek, który mógłby zostać nałożony od tej kwoty, przeliczone na złote polskie według kursu z dnia zapłaty;
 - (b) że po upływie wyżej wymienionych trzech miesięcy do momentu zapłaty w okresie zwłoki płatne będą od powyższych kwot odsetki zwykłe według marginalnej stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego powiększone o trzy punkty procentowe;
5. *Oddala* roszczenia skarżącego o zadośćuczynienie w pozostałej części.

Sporządzono w języku angielskim i notyfikowano na piśmie dnia 2 października 2007 r., zgodnie z Regulą 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Fatoş ARACI
Zastępca Kanclerza

Nicolas BRATZA
Przewodniczący